

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ



(Συνέχεια ἐξ τοῦ προηγούμενου)

—“Ὡς τὴ στιγμή αὐτή, δεσποινίς, ἀπάντησε τέλος ὁ Ἄλκιος, δὲν φάνηκε πονηρὰ. Κυττάσαμε παντοῦ, φάσαμε παντοῦ, κάναμε τὸ κάστρο καὶ τὴν πόλι ἄνω—κάτω. Πήγα στὴν ἀστυνομία, ἀνέβηκα ὡς τὴ Σχολή, μὲ τὸν κίνδυνο νὰ βρεθῶ μισὸς στὸν πατέρα σας. Μὰ τοῦ ζαῖου ἐρευνήσα...

Ἡ Ρόζα κάρταξε τὸ Λούζη.  
Μὰ αὐτὴ τὴ φορὰ, τάγε κι' αὐτὸς χαμένα.  
—Θὰ τὸν πιάσω, εἶπε ἡ Ρόζα, ἀρχίζοντας πάλι νὰ κλάη.  
—“Ὁχι, δὲν εἶναι δυνατόν, ἀποχώρησε ὁ Ἄλκιος. Ἄν τὸν ἐπιμύνη, θὰ τὸ μάθαινα ἄμεσως.  
—Τότε; ῥώτησε ἡ Ρόζα.  
—Τότε...  
Ἦταν ἀλήθεια μυστήριο.

Τὶ εἶχε γίνει ὁ ζωγράφος; Ἄν χάνεται ἔτσι ἔξωφρα ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς γῆς ἕνας ἀνθρώπος. Μιλᾶν ὅσοιςτο στὴ βάρκα κι' ἀνέβηκαν πὸ πλοίο. Ὁ καπετάνιος τοὺς περιέφερε ἀνετόπινα. Τοῦ εἶπαν τί συνέβαινε καὶ τοῦ ἐξήγησαν τὴ γνώμη του.

—Ἄφου δὲν βρισκεται πονηρὰ ὁ νέος, εἶπε ὁ πλοίαρχος, σημαίνει πὸς κάποιον θάξω τρεπώσει, κάποιον θάξω κρυφτεῖ...  
—Ἐκτος ἂν... συμπλήρωσε ὁ Λούκιος, μὰ σταυτήριος ἄμεσως. Μὰ τρεπώσῃ ἔστωρα πέρασε ἀπ' τὸ κρημνὸ τοῦ. Ἄν εἶχαν σκοτώσει ἢ τραυματίσει τὸν Ἀνδρέα καὶ τὸν εἶχαν μεταφέρει πονηρὰ γιὰ νὰ μὴ μαθευτῇ τὸ πρᾶγμα; Ποῦ μπορούσαν ἄλλοι νὰ τὸν μεταφέρουν; Στὴ Σχολή; Θὰ τὸ ἤξερε ἡ Τζούλια. Δὲν μπορούσε λοιπὸν νὰ συμβαίνει τίποτε τέτοιο. Καὶ παραδέχτηκαν οἱ τὴν γνώμη τοῦ καπετάνιου: Ὁ Ἀνδρέας εἶχε κρυφτεῖ κάποιον γιὰ νὰ ξεφύγῃ τὸ Λαμπτήρι. Συνεπὸς θο φανερώσαντο ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή...  
—Τότε πρέπει νὰ βολευτᾶσουμε στὸ μέρος αὐτὸ ὡς πὸν νὰ φανῇ ὁ φίλος μας, εἶπε ὁ Λούκιος. Ἄς κόβουμε βόλτες στ' ἀνοχία κι' ἄς ἐρχομε τὸ νῦν μὰς στὴν παραλία.

—Κι' ἂν μὰς κιννηθίσουν; ῥώτησε ὁ Ἄλκιος. Στὸ λιμάνι ἐπάροχον ἀρετὰ πλοία καὶ μπορεῖ εύκολα νὰ χρησιμοποιήσῃ ἕνα ἀπ' αὐτὰ ὁ Λαμπτήρις.  
—Ἄν μὰς κιννηθίσουν, ἀπάντησε ὁ Λούκιος, θὰ φύγομε.  
—Κι' ὁ Ἀντρέας; ῥώτησε ἡ Ρόζα. Θὰ φύγομε καὶ θὰ τὸν ἐγκαταλείνομε; Θεέ μου, ὄχι, κίριε Λούζη... Ἄς μείνομε ὅ,τι δὴποτε κι' ἂν συμβῇ. Προτιμῶ νὰ μὰς πιάσουν, παρὰ νὰ φύγω, ἀφίπνοντας τὸν Ἀντρέα μονάχον στὸ νησί...  
—Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ, δεσποινίς, νὰ μὴ μὰς κιννηθίσουν, εἶπε ὁ Λούκιος. Ἄν δὲν μὰς κιννηθίσουν, θὰ μείνομε ἐδῶ καὶ θὰ βροῦμε τὸν Ἀντρέα. Ἄν ὅμως μὰς κιννηθίσουν, τότε πρέπει νὰ τοὺς ξεφύγομε. Θάταν κοιταμάρα, μὲ τὸ σιματάειο, νὰ πέσομε στὰ χεῖρα τους σάν βλάκες...  
Ἄρχισαν νὰ κόβουν βόλτες μὲ τὸ πλοιο σ' ὄλο τὸ μῆκος τῆς ἀκτῆς. ἔχοντες ὄλο τους τὰ μάτια τους καρφωμένα στὴ στεριά.  
Ὁ καπετάνιος εἶχε ἕνα ζευγάρι κιάλια καὶ τὰ χρησιμοποιήσε κι' αὐτὰ. Μὰ δὲν διέκριναν πονηρὰ τίποτε, ὁ Ἀνδρέας δὲν φανότανε...  
Ἡ Ρόζα πινγόταν ἀπὸ τὴν ἀγάπια.



Τράβηξε μόνη της ὡς τὰ χαλάσματα τοῦ κάστρου...

Κοντὰ τὸ μεσημέρι, μὰ καὶ δὲν ἔβλεπαν τίποτε τὸ ὑποπτο γήγνο τους, ξαναπληθίσαν στὴν ἀκτὴ καὶ βρήκαν ἔξω μὲ τὴ βάρκα. Ἡ Ρόζα τοὺς ἀκολούθησε. Τράβηξε μόνη της ὡς τὰ χαλάσματα τοῦ κάστρου, κάτω ἀπ' τὴ Σχολή, μὲ κίνδυνο νὰ τὴν πιάσουν.  
Μὰ μάλιστα ψάγγανε... Μάτια τὸν κολούσαν... Ὁ Γαλιᾶλης εἶχε ἐξαφανιστεῖ, δὲν φανότανε πονηρὰ...  
Ξαναγύρισαν τότε στὸ πλοιο καὶ σκέφθηκαν τί ἔπρεπε νὰ κάμουν.  
—Ἀκούστε με, τοὺς εἶπε ὁ πλοίαρχος. Γιὰ νὰ

μὴν φάνητα ὁ φίλος σας, θὰ πὴ πὸς δὲν βρισκεται πάλι στὸ νησί.  
—Τὶ θέλετε νὰ πῆτε; τὸν ῥώτησαν ὄλο μ' ἕνα στόμα.  
—Θέλω νὰ πὸ πὸς ὁ Γαλιᾶλης ἔφυγε ἀπ' τὴ Νάξο.

—Πῶς;  
—Μὲ τὸ βατόρι...  
—Μὲ τὸ βατόρι!...  
—Ναί, ναί, ἔτσι θάξω συμβῇ. Μόλις ἔξωφε ἀπὸ σας, θὰ κατηράρισε πὸς τὸ λιμάνι καὶ θὰ πῆρε στὸ βάλσο γιὰ νὰ γνώσῃ στὸν Πειραιᾶ, βέβαιος πὸς καὶ σεῖς θὰ γίνατε τὸ ἴδιο, μὰ καὶ σὰς ἔβαινε πλάτες γιὰ νὰ ξεφύγετε καὶ νὰ φτάσετε μὲ τὴ δεσποινίδα στὴν ἀκτὴ. Το βατόρι χωσιόφρισε ἀρετὰ στὸ λιμάνι. Ἄλλῃ ἐξήγησις δὲν χωρεῖ ἄλλοστε...  
—Ἴσως νάαν ἔτσι, εἶπε κι' ὁ Ἄλκιος.  
—Ὁ Λούκιος διατάξε. Ἦξερε καλὸ τὸν Ἀνδρέα. Δὲν θ' ἄρινε ποτὶ τοὺς φίλους του καὶ τὴν ἀγαπημένη του μόνου.

Ἡ Ρόζα δὲν ἦταν πεῖρα ὡς κατιστοῖαι νὰ ομαγῇ. Εἶχε πῆσει σ' ἕναν πάγκο κ' ἔβλεπε...  
—Γι' αὐτὸ, συνέχισε ὁ καπετάνιος, πρέπει νὰ βάλουμε ἄμεσως πλοῖο γιὰ τὸν Πειραιᾶ. Τί λέτε; ...

—Ἄς περιμένουμε ὡς τὸ βράδι, τὸν παρακάλεσε ὁ Λούκιος. Κι' ἂν δὲν φανῇ, τότε φύγομε.

—Ναί, ναί, ἄς περιμένουμε, ἰκίτησε κι' ἡ Ρόζα.

Ξαναρχισαν νὰ βολευτᾶζον ἀντίστον ἀρογοαλιά. Κανένας δὲν εἶχε ὄρεξι γιὰ φαγῇ. Τὰ μάτια τους ἦσαν καρφωμένα στὴν ἀκτὴ. Περιέμεναν κι' ἑλιπζαν...

Ὁ οἰκάνος ἐξακολούθησε νὰ νὰ βαρυννεμασμένος. Εἶχε σηκωθεί τώρα καὶ δυνατός ἀέρα καὶ τὸ πλοιο χωρενε πάνω στὰ κημάτια...  
Ἐνῶ ὅμως οἱ φίλοι τοῦ Ἀνδρέα μάλιστα τὸν περιέμεναν νὰ φανῇ στὴν ἀρογοαλιά, γιὰ νὰ στείλουν βάρκα νὰ τὸν πιάσουν, ὁ Λαμπτήρις, βλέποντας φηλὰ ἀπ' τὴ Σχολή, οἶα τὸ πλοιο δὲν ἔφτανε, μάνηξε τὸ λόγο καὶ σκέφθηκε νὰ τοὺς βάλῃ ὄλοισ στὸ χέρι, μὰ καὶ κρατούσε ἕναν πᾶγκο καὶ στὸν εἰρηνοδίχη.

Ὁ δῆμαρχος ἔδειξε ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον. Ἐπῆσε ἕνα γνωστὸ τὸν ναυτιλὸ καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ κιννηθίσῃ μὲ τὸ κρημνὸ του τοὺς ἀπαγογείς τῆς κόσης τοῦ Λαμπτήρι.

—Θὰ τὸ κάμω γιὰ μένα, τοῦ εἶπε. Πρέπει νὰ τοὺς πιάσωμε.  
Ἔτσι, μέσα σὲ μὰ ὥρα, τὸ πλοιο εἶχε ἐτοιμαστεῖ. Βρισκόταν στὸ λιμάνι τὴν ὥρα αὐτὴ κι' ἡ Λαμπτήριος, μιστρέλλῃ κι' ἀνήσυχη ἀπ' τὴν κακοπάθεια. Ὁ Λαμπτήρις τὴν ἀνέβασε διὰ τῆς βίας σχεδόν στὸ πλοιο. Εἶχε ἀνάγει πάλι τώρα ὁ θυμὸς του.

—Θὰ τοὺς πιάσω!.., μούγκριζε. Καὶ τότε ἄλλοιμοι τους!...  
—Ναί, θὰ τοὺς πιάσωμε, πρὶν φτάσουν στὸν Πειραιᾶ, ἔλεγε κι' ὁ εἰρηνοδίχης. Αὐτὸ εἶνε σίγουρο. Ἐπρεπε μάλιστα νὰ μὰς εἰδοποιήσετε ἀπ' τὸ προῖ.  
—Δὲν πειράζει, δὲν πειράζει, μοιρομυρῆξε ὁ Λαμπτήρις. Ἀρκεῖ νὰ τοὺς τακώσωμε καὶ θὰ καλοπεράσουν...  
Θὰ ἦταν τρεῖς μετὰ τὸ μεσημέρι ἡ ὥρα, δταν ἕνας μικρὸς μούτσος τοῦ κρημνίσου, ποὺ βρισκόταν οἱ φίλοι μας, διέκρινε νὰ βγαίνῃ ἀπ' τὸ λιμάνι, μ' ἀνοχτὰ ὄλο του τὰ πανιὰ, τὸ πλοιο, στὸ ὅποιο ἐβέβαινε ὁ Λαμπτήρις κι' οἱ ἀνθρώποι του.

Ὁ μικρὸς ἔτρεξε ἄμεσως καὶ εἰδοποίησε τὸν καπετάνιο.  
Ὁ καπετάνιος ἀνέβηκε στὸ κατάστρωμα καὶ κῆταξε προσεχτικὰ τὸ πλοιο ἐκεῖνο ποὺ τραβοῦσε στ' ἀνοχτὰ.

Ὁ Λούκιος κατάλαβε πὸς κάτι τὸ ἔκτατο συνέβαινε. Πληθίσσε τὸν καπετάνιο καὶ τὸν ῥώτησε τί τρέχει.

**ΠΡΟΣΕΧΩΣ**  
**ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»**  
**«Ἡ ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ»**  
Ἡ παθητικὴ καὶ δραματικὴ ἱστορία δύο κοριτσιῶν, δύο Ἀεθιδῶν ἀδελφῶν, ποὺ ἀγάπησαν παράφορα τὸν ἴδιο νέο.

(Ἀκολουθεῖ)